

8 — Veselo vreme

„Ameri su definitivno otkaćena populacija.“ Kad to kaže Genoveva Lazarević ne treba sumnjati. Ženevjev Lazar je dva puta bila svetski prvak u klizanju ženskih parova sa Danitom Tikaram i proputovala je svet. „Oni sa istočne obale bi da pobegnu od noristera u Plejnz, kao da su tornada bolja. Jedino ima više prašine. Sa kišnog severa bi u u kišne uragane Gofa, oni sa Pacifičke obale... Ah, da... oni bi nigde, jer su već nigde. Niko ne poželi da se pomeri milisekund...“

„Drugu su priču pevali dok su verovali da mogu da otmu portal, da nameste neki međunarodni sud, da tuže za patent... Kad su shvatili da smo izvan njihovog vremena... E, da... sad bi da počnu neki biznis.“ Pantelija je opušten; njegov ugovor je večan, za odlazak u penziju može da bira vreme i mesto. Ako mu dosadi klimava stolica i svetske žalopojke.

Sv. Stefan je prestonica sveta otkad su počele katastrofe. Nekako je ispalo da je na dovoljnoj visini za sve svetske plime, čak se i glavni cunami pretočio i napunio Panonsku niziju. Ni šteta nije bila velika, nešto muškati i čuvarkuća je propalo, lokvanji su pretekli. Dok su natezanja ko-će-koga trajala, nicali su palme. Oni koji su znali da plivaju isplivali su, a za sigurne placeve mogao se dobiti i poneki kontinent. Naravno, sigurno vreme ili neka bezbedna milisekunda s ove strane portala, posebno se naplaćuje.

„Pantelija, razumem što ovako mator ovde radiš, ali mi nije jasno šta je meni ovo trebalo?“

„Život ti je, moja Genoveva, kao moja klimava stolica; vremenom počne da se ljulja i izmiče, ali ako ne mrdaš mnogo guzicom, sedećeš još neko vreme.“ Zinuo je da nastavi, ali se oglasi sirena i uključi ekran sa spolnog prijemnog doka.

Neobične oznake po ivicama i blago titranje površine okrenute doku, ukazivali su da to nije samo prozorsko okno kroz koje dvojica tehničara u rezeda mantilima uživaju u panorami Zembe zaliva.

„Imamo problem sa ovima što su poslednji danas...“

Genoveva i Pantelija se zgledaše.

„Ajde ti, Pantelija. Ja ću da pazim da ti se stolica ne raspadne.“

*

„Jeste li normalni? Ovaj je crn!“

„Da, ali kaže da je poslat od nadležnog...“

„Zapravo, izbačen, isfuran...“

„Odakle?“

„Iz naše prve filijale...”

„Mi nemamo prvu filijalu...!” Pantelija se nakratko zamisli pa odmahne rukom.
„Uzmite mu uzorak, da bude po protokolu... i gotovo...”

„Neće da zine... Ako zine, možda me ujede...”

„Dajte mu bataku...” Pantelija pokaza ka stolu gde im je ležala večera sa raskomanim piletom. „Neće progutati kost.”

Trenutak kasnije, tehničari su sa divljenjem posmatrali Panteliju, a tamnoputi je glodao bataku. Jedan je, ipak, sa meredovom u ruci, pazio gde će da baci kost; ako padne u vodu ode i drugi bataku.

„A, drugi?” Okvir sa membranom odšeta nalevo i u njemu se ukaza vikinški brod dug dvadeset metara, pun bradatih i rogatih ljudi koji su vitlali oružjem i dovikivali psovke. „Nisi mi rekao da je to gomila ljudi...”

„Rekao sam problem, a on se sastoji od gomile ljudi...”

„Ni oni neće da daju bris?”

„Ma, jedan me je pljunuo i to smo rešili...”

„I...?”

„Haplogrupa I1-M253... Odgovara, ako primamo sve sa I markerom...”

„Odbi ih... Nemaju b podgrupu...”

„Neće da odu... Kažu da će doveka da nas opsedaju, ovde...”

Pantelija počea proređenu kosu i kao da je tamo našao rešenje. Nagao se kroz membranu i doviknuo:

„Hej, vi dole...!”

„Ako se ne predate, srušićemo sve, pobićemo vas, orobiti, žene ćemo silovati, decu...”

„Ček, ček, da niste pogrešili adresu?”

„Taman posla. Šesnaest dana veslanja na jug, dva dana je duvao Borej... Tu smo, otprilike...”

„Gde tu...?”

„Središte sveta! Vizantium...”

„Duvalo vam u glavi poslednjih dana...”, mrmlja za sebe Pantelija, „promašili ste, slabo vam duvao vetar, pirkao... Nego da odveslate vi još na jug... ili... bolje da uhvatite struju koja vuče na istok, pa se oduvajte Ištarom do sledećeg mora... izlaz bina desno... pa na jug... Čekaju vas tamo, odavno...”

„A, da mi prvo vas orobimo?”

„Pa, orobljavajte, ali ne smetajte. Imamo posla, ovde.” Pantelija mahnu rukom i membrana se zgusnu kao kap odviše na lakiranoj površini. „Šta je sa Mrkim?”

„Nije baš naša haplogrupa, ali ima i nju... Ustvari, ima sve nebeske haplogrupe kao da su ga pravili iz prvobitne božje supe...”

Tamnopotom je sad pored očiju sijala i masna brada, a Pantelija mu sporo priđe i otrese sa njega dva bela pera kao da je sa galebovima doleteo. „Voliš jabuke, a?“ Čovek ustuknu korak, a Pantelija hm-nu par puta i gurnu ga ka osoblju.

„Spakujte ga negde na Čukarici. Može dobro da dođe za sledeće izbore. I, držite ga podalje od ženskih. Biće osetljiv na njih neko vreme...”

Udaljavajući se ka kontrolnoj sobi još je mrmljao:

„Kako naći pouzdano osoblje? U redu što nisu prepoznali Vikinge na putu u Cari-grad, ali, Adama! I perje po njemu! Nisam smeo uvis da gledam, mora da Beli Anđeo još lebdi gore... Zašto nam niko nikada nije nagovestio da katastrofe, osim prostora, uzdr-maju i vreme?“

*

„Šta si to trunio tamo dole?“ Genoveva lakira nokte i sprema se da odlepša Daniti na Bulbulder. Promuvala ju je na svoje poreklo, uz kratak orgazam u čekaonici za uzima-nje brisa i večno joj je zahvalna. „Vidim da sad puštaš i obojene...”

Pantelija dograbi svoju stolicu, uzdahnu i uvali se u nju.

„Ostavi me na miru. Ja nisam pravio pitanje kad si dovela partnerku sa Cejlona. Uostalom, ovaj test sa haplogrupama je veliko sranje...”

„Imao je pravu grupu?“

„Šta, pravu grupu? Imao je sve grupe sa spiska... I pileću bi mu našli da su potra-žili...”

„Misliš da je ovo pogrešno?“

„Izgleda da nije... Mrkog je poslao veći baja od tvog askurdela. Sa nebeskom prat-njom. Dali mu našu adresu...”

„Veći baja...?“

„Mda. Ko zna koga će nam još poslati u ovom rastrešenom vremenu...?“

Sa spoljnog doka se ponovo oglasi poziv:

„Imamo još...”

„Ko je sad tako kasno?“ dreknu Pantelija.

„Pojma nemamo. Ogroman brod se nasukao...”

„Vikinzi nisu otišli?“

„Nisu Vikinzi... Ovo je neki belobradi sa silnim životinjama uz sebe... Imamo li ha-plogrupe za životinje?“

Pantelija se zaljulja na stolici i ona se raspade pod njim. Pružio je ruku ka ivici stola i promrmljao:

„Puštaj. Počinje...”